

Igehirdetés

A NyEMRLSz Alapítvány 2022 évi Konferenciáján elhangzott esti áhítat rövid kivonata
Tahi, Sion-Hegye Református Konferencia-Központ, 2022. július 1.

Dr. Pöcze István evangélikus lelkész

Alapige:

„Ezután nyomban sürgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. Miután elbocsátotta a sokaságot, egyedül felment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt. Már hajnalodott, amikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva. Mikor pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízatok, én vagyok, ne féljete! Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízben! Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízben, és elindult Jézus felé. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: Valóban Isten Fia vagy!” (Máté ev. 14,22-33)

Keresztény Gyülekezet!

Testvéreim az Úrban!

Ifjúkorom máig feledhetetlen filmélménye volt a híres tengerkutató Jacques-Yves Cousteau, azaz közismert nevén Cousteau kapitány francia tengerkutató filmsorozata, mely által némileg megismerhettem az óceánok és tengerek világának egyszerre lenyűgöző és félelmetes valóságát. Aki látta a filmsorozatot, annak számára könnyen érthetővé vált a régi mondás üzenete, miszerint „*aki nem tud imádkozni, az menjen tengerre*”. Menjen tengerre, mert ott igazán megéli emberlétének kiszolgáltatottságát és törekenységét. Megéli, - különösen a régi idők fából készült hajóin utazva -, hogy mennyire nem ura az életnek, életének. Átéli, hogy élete egy nálánál nagyobb hatalom kezében, az Örökkévaló gondviselésében és irgalmában van.

Ugyanakkor nem kell ahhoz feltétlenül hajóra szállni és tengerre menni, hogy átéljük létünk törekenységét és kiszolgáltatottságát. Az élet mindennapi tengerét járva is találkozunk viharokkal, erőnk megpróbáló élethelyzetekkel, miket sokszor jó volna elkerülni. Talán nehéz elfogadnunk és megértenünk, hogy Jézus nem kellemes és könnyed kirándulásra hívta mindenkori tanítványait, hanem azt mondja, „... *ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem!*” (Lk.9,23) Jézus nem ad illúziókat és nem hagy illúziókban. A követése nem ad mentességet a viharoktól, sőt sokszor egyenesen viharokat indukál és felkorbácsolódott hullámok közé vezet. A Jézus által mutatott keskeny út nem a konszolidált, külsőleg rendezett, biztonságos és kiszámítható életet jelenti és ígéri. A jézusi út az Istenre bízott élet belső biztonságát és a Hozzá tartozás öröme megélő létezés.

Igénk illúziótlanításra hív és egyértelművé teszi: voltak, vannak és lesznek viharok az életünkben. Voltak, vannak és lesznek olyan élethelyzetek, melyek megpróbálnak, melyekből nem biztos, hogy kikerülünk. Vannak viharok, melyek nem végződnek megnyugtatón és örömtelien, viharok, melyeknek hatása életünk végéig súlyos keresztként kísér.

Ugyanakkor valljuk, hogy a názáreti Jézusban az Örökkévaló Atya emberré lett, ezáltal részt vállalt emberlétünk valóságos megélésében és átélésében. Kissé profánul úgy is mondhatjuk, hogy nem maradt „kibic” az emberlétünk tekintetében, hanem valóságosan megélté azt. Most sem marad a hegyen, ahol övéért imádkozott, hanem odamegy hozzájuk. Igénkben a tanítványok félelmet élnek át, amikor valakit a vízen járva látnak közeledni. Rémületüket Jézus szavai csillapítják: *„ne féljete, én vagyok!”* Ne féljete, nem egy lidércet láttok, hanem a Mesteretek közeledik felétek. A mindig nagy impulzusokat mutató Péter, Jézus szavainak az elfogadását feltételhez köti és azt mondja, csak akkor tudja elhinni, hogy valóban Jézus közeledik feléjük, ha Átala önmaga is alkalmassá válik a vízen járásra. Jézus bízató szavára aztán kilép a hajóból és elkezd járni a vízen. Amíg Jézusra tekint, amíg a hite feltétel nélkül Jézusba kapaszkodik, addig átéli az emberileg lehetetlent. Amikor azonban a helyzet abszurdítására tekint, amikor az értelmére hallgat, ami azt üzeni, hogy embernek vízen járni képtelenség és lehetetlenség, akkor azonnal süllyedni kezd.

Aki vízen akar járni, annak ma is ki kell szállni a hajóból. Aki az emberileg lehetetlennek, megoldhatatlannak tűnő élethelyzetre szeretne megoldást találni, annak ki kell lépnie a komfortzónájából, ki kell lépnie az élethajójából, ki kell lépni a már sokszor csődöt mondott és állmegoldások újbóli elővételéből. Csakis akkor remélheti a fejlődést, a rendeződést, ha elhiszi, hogy a Mesterbe vetett hite által képes a képtelenre. Ha elfogadja Jézus szavait, miszerint: *„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hisz én bennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz.”* (János 14:12) Az Örökkévaló kegyelme nem a vízen járni tudókat keresi, hanem azokat, akik fulladoznak Nélküle. Nem az alkalmasokat hívja követésre és szolgálatra, hanem az alkalmatlanokat teszi alkalmassá.

Szabad a tehetetlen vízbe-süllyedéseinket, kríziseinket úgy látni, mint olyan élethelyzetet, amely kikényszeríti a változást. Kikényszeríti a szemléletváltást, kikényszeríti az élet új alapokra helyezését és irányváltását. Ahogy mondani szoktuk: *„a krízis Janus-arcú”*, egyszerre veszély és esély. Veszély, hogy örvényként lehúzz, de esély is a változásra és változtatásra. A süllyedő Péterben talán látjuk önmagunkat, mint akik többször vagy kevesebbször, de átértük már, hogy *„kicsúszik a talaj a lábunk alól”*. Ilyen elbizonytalanodott helyzetekben nekünk is felszabadító, hogy Péterhez hasonlóan kiálthatjuk: *„Uram ments meg!”* Ments meg, mert elveszünk, mert elveszek!

Aki kiszáll a hajóból az ma is és mindig kockáztat. De bízhat abban, hogy ott van mellette a Mester, aki nem hagyja elsüllyedni. Mert minden, ami velünk történik, az értünk történik, hiszen *„... tudjuk, hogy akik Istent szeretik azoknak minden a javukra szolgál”*. (Róm.8,28) Ez az Ige bátorítson minket, hogy szálljunk ki a hajóból és kérdezzon meg bennünket: mi kihez kiálltunk, kihez igazodunk, kitől várjuk a felénk nyúló segítő kezet. Válaszul legyenek ma is erőforrássá Jézus szavai: *„Bízzatok, én vagyok, ne féljete...”* - Ámen -